

и подаваше въ лѣвата рѣка на царя знаме съ дълга дрѣжка. Въ дѣсницата си Асенъ държеше скиптеръ съ кръсть.

Тъмната клевета бѣ изличена.

Чудотворецътъ не бѣ наказалъ великия царь. Дѣлото на Калояна щѣше да бѣде продължено. Само, че вече съ други срѣдства.

Съ оржжията на любовта, кротостта, мира.

Вечерта Търновци излѣзоха да се веселятъ съ ведро сърдце изъ ливадитѣ на Света Гора. Градскитѣ порти сега бѣха широко отворени и день и нощъ. Щастливи и безгрижни, както отъ много години не се бѣха чувствували, тълпитѣ се изнизваха по посока на разцвѣтлитѣ люлякови гори, срѣдъ роснитѣ треви, край тихо шумящия Етьрь. Пѣсни и радостни викове изпълняха тъмносиния въздухъ. Защото всички усѣщаха съдбинитѣ си повѣрени въ силни и вѣрни рѣце, които знаеха кѣде ги водять.

По Боярски рѣтъ непрестанно изпираха кочии, препускаха конници. Тамъ бѣха събрани на пиръ всички найвидни власти на страната, въ братско помирение, забравили всичко, което ги бѣ дѣлило до вчера. По площадкитѣ на всички кули бѣха запалени огромни огньове. Прозорцитѣ на палата горѣха въ ярки свѣтлини.

Тѣ пакъ се срещнаха долу, въ градината, кѣдето нѣкога за пръвъ пѣтъ се бѣха видѣли.

Въ далечината отекваше глухиятъ шумъ на тълпитѣ. Въ топлия полумракъ трепкаха блѣщунки. Едва чуто се плискаше рѣката въ стениѣ на калето.

Мария и Радулъ бавно вървѣха между нацвѣтлитѣ шипкови храсти. Безмълвни. Съ тревожно свито сърдце. Най-сетне той заговори. Спомни миналото, загатна за надеждитѣ си, докосна бѣднитѣ дни. И зачака. Изтрѣпналъ, съ взоръ впитъ въ скѣпия, любимъ образъ. Мария продължаваше да върви, мълчалива, замислена, като погалваше отъ време на време, съ нѣжно докосване, отрупанитѣ